

Forfatter: Lange, Julius Henrik

Titel: BREV TIL: Lange, Louise FRA: Lange, Julius Henrik (1868-01-10~)

Citation: Lange, Julius Henrik: "BREV TIL: Lange, Louise FRA: Lange, Julius Henrik (1868-01-10~)", i *Breve fra Julius Lange*, Nordiske Forlag, s. 26. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002320804-000-shoot-L0023208040000018.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Julius Lange

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

TIL SAMME.

(Brudstykke.)

[Bologna, c. 10. Jan. 1868.]

.....[Skønnere] Figur af Sta. Cæcilia [end Rafaels] kan der rigtignok ikke tænkes. Det gør mig virkelig ondt, at du ikke har set denne Figur — men det kan maaske ganske naturligt ske endnu. Correggios Figurer have allesammen mere af Følelse, end de kunne bære; de lide, smægte, daane, ere rent borte og opløste i Følelse, de hænge daarlig sammen; der er et saa glødende Liv i dem lige ud i Næsetippen og Fingerspidserne, at de falde fra hinanden. Rafaels Cæcilia har Karakter og sund Styrke nok til at rumme den mægtige Strøm af Følelse, som gaar igennem hende, da hun hører Englesangen fra Himlen; der er noget sikkert, sluttet, helt og sammenhængende ved denne unge Pigefigur, som gør, at man bliver ganske imponeret over hende, skønt hun næsten ikke er mere end et Barn, og skønt hun tænker s. 27 paa alt andet end at imponere den, der ser hende. Rafael giver hellere et Undermaal end et Overmaal af Følelse, som det kan ses af den Magdalena, der staar ved Siden af Cæcilia; men man er hos ham sikker paa en bred Basis af Kraft og Karakter, hvorfra Følelsen hæver sig til Himlen. Correggio begynder strax i Henrykkelsens syvende Himmel; men de Former og Figurer, han faar fat paa deroppe, ere i Virkeligheden af en meget lavere Art end Rafaels. Jeg vil ellers ikke DU bagvaske Correggio, fordi jeg er kommet nogle Mil fra Parma; han er dog en stor Kunstner, der altid giver sit eget, noget, som ingen anden giver, noget vidunderlig ildfuldt og aandrigt. Men jeg kan bedre aande Rafaels Luft; der er noget i Correggios, som man hurtig faar for meget af, — skønt han ellers maler Luft, i fysisk Forstand, meget skønnere end Rafael. Overhovedet svirer man hos Correggio rigtignok anderledes i Skønhed end hos Rafael, der har en vis værdig Tilbageholdenhed. Correggio er en Maler, Rafael en Billedhugger — basta cosi! — Francia har jeg idag ikke rigtig kunnet skønne paa; bedre Lykke i Morgen maaske! Det skønneste, jeg har set af ham, er dog endnu det Portræt oppe i »Tribunen« og le jeune homme i Paris — hvis den er af ham.

Hilledød! det er blevet et langt Rrev. Vær nu ikke ked af al denne lange Snak om Rafael og Correggio; og husk paa, jeg er et Menneske, der nylig har tilbagelagt Vejen mellem Parma og Rologna — saa kommer saadan en Snak af sig selv!

Din
Julius.